

nagy érdeme, hogy a kiegyezési törvényt létrehozta. E végből alakult, azt védte a párt mindaddig, míg ezen törvények megkötéséig...

Csáky Gyula gr. beszámoló beszédéből, melyet előzőleg választói előtt mondott, kiemeljük a következőket: „A pártok csak formailag egyesültek. A fusio nem az eszmék fúziója...

En a „szabadosság” alatt nem bírva érteni azt a szabadságot, melynek megengedi, hogy — csak politikában is — semmi elvünk ne legyen, oly pártot, mely elveket nélkülözött...

Pár komoly szó a sajtóhoz.

Ügyvédi gyakorlatunk időszaka alatt ismételve, sőt — k között éppen a napokban, közt, számtalan sóhaj közt értésükre adva, mily megdöbbentően töltök, Lucienne nyugalmának háborítása...

Elmondta, hogy Lucienne iszonytan megsértült; egyik válla kifeszodott s az orvos ama bensős sérvet egyikétől retteg, melyeknek halálos tüneteit csak később szoktak nyilvánulni...

Azt tanácsolta tehát, hogy minél előbb betegpótlónál küldjenek... Igaz, hogy igen szívesen elöltötte volna az új, kedves és szép lakosának a vágya mellett...

Azt tanácsolta tehát, hogy minél előbb betegpótlónál küldjenek... Igaz, hogy igen szívesen elöltötte volna az új, kedves és szép lakosának a vágya mellett...

Azt tanácsolta tehát, hogy minél előbb betegpótlónál küldjenek... Igaz, hogy igen szívesen elöltötte volna az új, kedves és szép lakosának a vágya mellett...

Azt tanácsolta tehát, hogy minél előbb betegpótlónál küldjenek... Igaz, hogy igen szívesen elöltötte volna az új, kedves és szép lakosának a vágya mellett...

Azt tanácsolta tehát, hogy minél előbb betegpótlónál küldjenek... Igaz, hogy igen szívesen elöltötte volna az új, kedves és szép lakosának a vágya mellett...

Azt tanácsolta tehát, hogy minél előbb betegpótlónál küldjenek... Igaz, hogy igen szívesen elöltötte volna az új, kedves és szép lakosának a vágya mellett...

Azt tanácsolta tehát, hogy minél előbb betegpótlónál küldjenek... Igaz, hogy igen szívesen elöltötte volna az új, kedves és szép lakosának a vágya mellett...

Azt tanácsolta tehát, hogy minél előbb betegpótlónál küldjenek... Igaz, hogy igen szívesen elöltötte volna az új, kedves és szép lakosának a vágya mellett...

Azt tanácsolta tehát, hogy minél előbb betegpótlónál küldjenek... Igaz, hogy igen szívesen elöltötte volna az új, kedves és szép lakosának a vágya mellett...

fordultak hozzá a társadalom kiválóbb osztályába tartozó, s széles körökben ismert egyének azon fölszólítással: adnának nekik jogi tanácsot az iránt, minő után rehabilitálhatnák nevüket és becsületüket...

Megvallva az igazat: legjobb akaratunk dacára sem bírtunk teljesen czélhoz vezető utat kijelölni e panaszlóknak. Először azért nem, mivel e közlemények a törvényszék előtt megforduló egyének alapulván, a hírlapok kétségkívül közzé tehetik azokat, a nélkül, hogy a becsületükben mélyen sértett egyének sajtóbíróiági uton elégtételt szerezhetnének maguknak...

Mindenki tudja, hogy a fenytörvényszék előtt beperelték jelentős része — miként a mult évről közzétett hivatalos statisztikai kimutatás is igazolja — alanyi és tárgyi értéktelenségben szenvedők, melyek a törvényszék előtt állottak...

Magasabb erkölcsi tekintetek s elvek szempontjából emelünk szót, midőn mi e közlési modort hibáztatjuk a közérkölciség s a méltányosság megóvása érdekében. De másrészt határozatlan igazságatlanság is tartjuk azt, hogy az, kire esetleg a törvény bizonyos cselekmény megtorlásául büntetést szabott, még nevének a közvélemény előtt való meghurcolása által fokozott büntetésben részesüljön, sőt egész jövőjét és üfentartását is megsemmisítse...

Nincs szándékunk kiméletet hirdetni a megrögzött bűnösökkel vagy azon javíthatlan gonoszokkal szemben, kik újra s újra megfordulnak a törvényszék sorompói előtt — bár ezek talán egész ártatlan és tisztességes rokonságú névze is súlyos csapást képez a név pengellőre állítása — de értjük azon nagyszámú szerencsétlenek...

üzletet akar nyitni, s hogy számít reánk, munkánknak felügyelőre... A Saint-Lazare-utczában fog ezentul lakni, s addig a cirkus-utczában lakik...

Tregars marquis és Maxence összerendezték. — Mi a neve barátjának? Kérdé hevesen. — Zélie Cadelle.

A rendőrfőnök nem tudá megmagyarázni magának a két fiatal ember zavarát, miután nem vala tudomása azon látogatás észleleiről, mit csak néhány órával ezelőtt a cirkus-utczában tettek.

Ugy hiszem, szól, hogy nem volna helyén, ha most e leányhoz fordulnánk. — Ellenkezőleg, egyedül csak ő hozza kell fogalomunk, felelé Trégars marquis. — S minthogy volt oka, a miért nem igen bírt Fortin-ne asszonyba, magával voná a rendőrfőnököt, ki a lépésére és ott pár szóval megmagyarázta neki, hogy éppen Zélie Cadelle volt azon nő kit a cirkus-utczában talált azon pompás palotában, hol Favoral Vince, Vince ur név alatt, a szomszédok állítása szerint oly eszevesztett fényűző, hercegi életet vitt...

A rendőrfőnök egészen elámul. — Mi a neve barátjának? Kérdé hevesen. — Zélie Cadelle.

Hogy nem tudta ő azt előbb. Mitől függ néha az emberek sorsa!... No, de jobb későn, mint soha!...

Ah! Így már persze igaza van, marquis ur! kiálta. E leány bizonyosan ismeri Favoral Vince titkát, kulcsát azon rejtélynek, mi mi már oly rég keresünk meg haszatalul. Mit önék, az idegennek már nem mondott — azt meg fogja mondani Lucienne, a barátjának...

Maxence felajánla, hogy maga hozza el Zélie Cadellel. — Nem, felelé Marius, ha rátálatl ismerni, gyanuba veszi s nem jön el. — E szerint tehát Fortin ur küldetett el a cirkus-utczába, ki dünyögve el is indult, bár őt frankot kapott az utcán, és más őt frankot, hogy kocsin mehessen. — És most, mondá a rendőrfőnök Maxencehoz, mi ketten vissza fogunk hazudni én azért, mert rendőrségi tisztnek Cadelle asszonyt kissé kellemetlenül érvantrelné, én pedig azért, mert fia levén Favoral Vincének, bizonyos kényelmelen volna reá nézve, ha önnel találkoznék.

ket, kiket a szenvedély pillanatnyi föllöb-banása vagy egy balvégzetű lépés hoz összeitközébe a büntető törvényekkel, s kiket a nyilvánosság előtt a megrögzött gonoszokkéval egy sorban fölemlíteni annyit tesz, mint kizárni őket egyszer mindenkora a társadalomból s tehetetlenemni rájuk nézve a javulást és megterét. A büntetés ily súlyosbítása kirívó ellentétben áll korunk humanizmusával, mely áthatja már magukat a büntető-törvényeket is.

Már gyökeret vert nálunk is az elismerésméltó törvények, melynek czéja, minél hathatósabban megkönnyíteni a bűnösök javulását. Börtönügyünk rendezettség, fogházaink és fegyintézetünk vezetésénél mindinkább irányadóbbakká lesznek azon humanus elvek, melyek nemcsak beszóló hanem javító intézést teszik az elítéltekre nézve a börtönök. Gondoskodunk arról is, hogy fegyintézetünkben kellő erkölcsi oktatást, s majdan sikeresen kamatozó foglalkozást nyerveken az elítéltek; sőt van rabegyelző-egyletünk is, mely a fogságból kikerültek erkölcsi és anyagi támogatását tűzte ki feladatúl. De mit használunk, kérjük, mind e törekvések, ha az életben először megbotlott is a nyilvánosság előtt nevének meghurcolása által pengellőre állva, egész életére megbélyegzők, hírhedt egynévségű teszünk, s ez által megfosztjuk a lehetőségét, hogy valaha a tisztességes emberek körébe visszatérve, becsületet von kereshesse meg kenyéret? Egy ily szerencsétlen, még ha legőszintűbb jeleit adná is javulásának, nem fog zúgot találni az egész országban, hol nevének ismernek a hírlapokból, s ne úgy mutatná rá, mint egy elvetemültre. De ezzel magunk nyújtunk tápot a bűnek, a helyett, hogy annak okait megkevesbitenék.

A hírlapirodalomnak, mely épen leghatásosabb előharcosa a humanizmus kérdésének minden téren, bizonyára nem lehet föladata, hogy előre is megbélyegezzék azokat, kiket a törvényszék részint ártatlannak talál, részint — ha elítél is — még mindkial magukban horjúk a javulás lehetőségét. Hozzánk ez a megnevezési kiméletlenség különben is csak a bécsi sajtótól származott át, melynek példája, szemben a németországi, francia és angol sajtóval nem lehet irányadó. A ki ismeri ez utóbbiá-lamok hírlapirodalmát, tudni fogja hogy ott a lapok csak súlyos bűnösöket tárgyalásánál emlitenek neveket, kisebbeknél ellenben soha, annál kevésbé vád alá helyezési esetekben. A francia lapok törvényszéki tudósításai — melyek pedig a legérdekesebbek vannak irva — nem vesztenek azáltal semmit értékben, hogy a vádlottak neveinek legtöbb esetben csak kezdőbetűi vannak közölve. Azt hiszik, hogy a mi közönségünk is beledöglék ezzel, s nem óhajtja az elítéltek büntetésének súlyosbítását az egész név közzététele által.

A most követett modor azonban előbb-utóbb tarthatlaná válik. Csak a napokban tapasztaltuk, hogy egy lap kénytelen volt a leghatározottabban megzafolni azon általa előző napon közölt hírt, mintha egy köztiesteti ügyvéd család és sikkeszást miatt elfogott volna. Ily meyen bántó híreket utóvégre közbebeszélésben álló férfiakról is hozhatni, mihelyt valaki bosszúból fenytörvényszék előtt elénk. Valóban, a bizonytalanság Damoklész kardját érzi feje fölött lebegni közönségünk naponként, midőn utóvégre senki sincs biztosítva az el-

Csakugyan el is távoztak, de Trégars marquis azért nem maradt soká egyedül Lucienne.

Fortin ur oly gyöngéd volt kissé aietni s nem nézi a csillagokat utójában. Tizenegyöt ütött, midőn Zélie Cadelle mint a zivatar rontott be barátójé szobájába.

Annira sietett, midőn Lucienne üzenetét átadák neki, hogy öltözöke nem is jutott eszébe. Bonlott hajára felvete az első kalapot, mely keze ügyébe esett és a régi reggeli pongolyára, melyben az imént látta őt Marius, egy shawl volt vetve, mely félig le is csuszott válláról.

— Hogyan, szegény Lucienne! kiálta, te oly nagy beteg lennél! De egyszerre megakadt, megismeré Trégars marquiset, gyanakodva körülnézett. — Ez ám a találkozás!... kiálta. Marius meghajtá magát. — Ön ismeri Lucienne-t? Trégars marquis megrézt, mit gondolt ezalatt. — Asszonyom, szólít hidegen, Lucienne nővérem.

Zélie Cadelle vállalt vont. — Oh, hogy fullent!... — Ez igaz, szólalt fel gyengén Lucienne, esküszöm rá, hogy igaz, s tudod, hogy nem szoktam hazudni!... — Zélie asszony elbámult. — Ha te mondd, végre!... dörmögés... De hiába, furcsa dolog az azért mégis... Trégars marquis egy mozdulattal elnémitá. — Épen, mert nővérem szegény Lucienne mondá, azért látja őt itt, e betegágyon ma... Megakarták gyilkolni!... — Ah!... — Saját anyja igyekezett őt ily módon lerázni magáról, hogy azután átvehesse a vagyon, mit atyám végrendeletileg Lucienne-re hagyott... Es okunk van hinni hogy az egész cselet és kelezést, Favoral Vincze kombinálta... Zélie asszony nem érté a dolgot... de midőn Marius és Lucienne elmondák neki mindazt, mit tudnia szükséges volt elirtözva felkiálta: — Az ördög! Hisz Vincze apó aljas gazember!...

len, hogy ily módon a gonoszokkéval egy sorban ne említtessék a lapokban ártatlannal.

A magyar sajtó képviselőitől bizton reméljük, hogy e kiméletlenségnek, melyet egy pár hírszomjas reporter honosított meg, végleg fognak vetni, úgy a hírlapirodalom magasos és nemestó betolyásának, mint a vesélyeztetett erkölcsi érzület érdekében. A tárgy valóban elég fontos és jelentős arra nézve, hogy igénybe vegye a hozzászólást, sőt a lapok együttes elhatározását is. Legyenek meggyőződve hírlapirodalmunk irányadó férfai, hogy a közvélemény osztatlan elismerése és ezer meg ezer derék család hálája fogja kísérni ez irányban való erélyes intézkedéseiket. — Kinn László.

AUSZTRIA.

Budapest, június 7.

Mannsfeld gr., az új földmívelési miniszter, mint előző vezeti a tárgyalásokat, melyek reszortja költéségetének egybeállítására edzőjából jelenleg folyamatosan vannak. Ez értekezletet befojtóval Mannsfeld befogja utazni az alpesi tartományokat, hogy a mezőgazdasági viszonyokat azokban személyesen tanulmányozva, a metalaní hiányokat orvosolhassa.

A minisztertanács jégző-könyvek vezetésével eddig Antus udvari tanácsos volt megbizva, kik kivételesen Klaps udvari titkár helyettesített. Most Antus helyébe Haller báró lépett, kit nemrég miniszterelnökségi osztálytanácsosá neveztek ki.

Az új iparrend, melynek életbe lépését türelmetlenül várják, a kereskedelmi miniszteriumban már hosszabb idő óta tanácskozások tárgyát képezi. Ezek nemcsak a beszék fejébe, minél fogva az iparrend azon előterjesztések közé fog tartozni, melyek a birodalmi tanács elébe legelő sorban kerülendek.

Említtük a napokban, hogy a jogpárt és a kath. birodalmi párt szakadása különben Tiroiban nyilvánul. Ujabb bizonyítékot szolgáltat erre az „Imbruck” nevű klerikális-egylet jun. 4-kén tartott gyűlése. Az egylet elnökét kellett választani, s az egyik párt, melynek jelöltje dr. Graf volt, így tagokból állt, kik ellenzik a birodalmi tanácsba lépést, míg dr. Pusch körül azok csoportosultak, kik nem akarják a passivitást. A két párt a szó szoros értelmében összeesett, különböző midőn egy az egyházi rendhez tartozó szónok Rauscher ellen kielt. Ugy heves jelenet fejlődött ki, hogy az utczán összeszócsódult a nép; dr. Graf csak igen, kis többséggel választatot elnöké.

KÜLFÖLD.

Anglia politikája.

Budapest, június 7.

A londoni lapok folytonosan Derby választást foglalkoznak, melyet Russel interpellációjára adott. A „Times” azt kérdezi Russell-től, hogy tulajdonképen mit akar? mire czélzott, midőn azt mondta, hogy Anglia térjen vissza a régi szerződési rendszer-féle politikához, mely szerint a francia-némét határészek egy európai szerződés garantiájuk alatt állának. Hogy érti ezt a szerződést? Elsass és Lothringának Németországhoz csatolását is visszavonhatlan ténynek tekintí Russel lord? Hiszen azt is mondta, hogy azon esetben, ha Németország legyőzöttet volna, Anglia a szerződéses védelmére köteles volt fellépni. Tehát a szerződéseket csupán Franciaországgal szemben kell védelmezni? Elsass és Lothringa elvesztése után is még mindig fennáll a bécsi szerződés?

— És ön elvezetne oda? Kérdé, kétféle kedve, akadozva. — A mikor akarja, ... akár holnap.

Itt megakadt, s percznyi gondolkodás után szólt: — Vigye a manó Vincze apó! Ah! Lucienne akarta megölni! No, jó van! — Elmondok önnök mindent... a mit tudok!

Először! Ő semmin sem volt... Igaz!... nem nagyon bizelgő rám nézve, de ugy van... Soha, még az ujam hegyét sem csókolta meg... Mondta ugyan, hogy szeret, — de hogy még inkább tisztel, mert egy leányhoz hasonlítok, kik elvesztett! Vén komédiás! Es én, ki elhittem mindent... Merit becsületemre mondom... mindent elhittem... eleinte... De nem vagyok oly bolond, mint a minőnek láttam... Végre mégis keresztül léttam rajta, s észrevettem, hogy gunyt üz belőlem, s csak azért tart, hogy egy másik asszonyról elfordítsa a gyanut... — Milyen asszonyról? — Hja! Már ezt magam sem tudom. Mindaz a mit tudok, anyi, hogy az asszony férjvel, hogy Vince apó az örülésg szereti, s hogy együtt fognak szólni... — Tehát nem utazott el? Cadelle asszony arca elszéltült, egy hosszú perczig habozni látszék. — Tudja-e, szól, hogy feleletem igen sokba fog nekem kerülni? California minden kincsét ígérték nekem... de még nincs meg... ha beszélek, végem van, ... nem kapok semmit!

Trégars marquis meg akará nyugtatni előfölt, de ő szabvába vágot: — Legyen! Nem, uram, Vincze apó nem utazott el. Egész nagy komédiát kombinált, hogy nyomat tévesztessen kedves férjével, egész halom pogdgyaszt küldött külföldre ezen okból... de Párisban maradt.

— És ön tudja, hogy rejtőzött? — Fenőt! Hát a Saint-Lazare utczába, az általam kibérelt lakásba... Trégars marquis hangja csaknem elmegett, midőn a biztos czélt maga előtt látta.

— És ön elvezetne oda? Kérdé, kétféle kedve, akadozva. — A mikor akarja, ... akár holnap.

Itt megakadt, s percznyi gondolkodás után szólt: — Vigye a manó Vincze apó! Ah! Lucienne akarta megölni! No, jó van! — Elmondok önnök mindent... a mit tudok!

Először! Ő semmin sem volt... Igaz!... nem nagyon bizelgő rám nézve, de ugy van... Soha, még az ujam hegyét sem csókolta meg... Mondta ugyan, hogy szeret, — de hogy még inkább tisztel, mert egy leányhoz hasonlítok, kik elvesztett! Vén komédiás! Es én, ki elhittem mindent... Merit becsületemre mondom... mindent elhittem... eleinte... De nem vagyok oly bolond, mint a minőnek láttam... Végre mégis keresztül léttam rajta, s észrevettem, hogy gunyt üz belőlem, s csak azért tart, hogy egy másik asszonyról elfordítsa a gyanut... — Milyen asszonyról? — Hja! Már ezt magam sem tudom. Mindaz a mit tudok, anyi, hogy az asszony férjvel, hogy Vince apó az örülésg szereti, s hogy együtt fognak szólni... — Tehát nem utazott el? Cadelle asszony arca elszéltült, egy hosszú perczig habozni látszék. — Tudja-e, szól, hogy feleletem igen sokba fog nekem kerülni? California minden kincsét ígérték nekem... de még nincs meg... ha beszélek, végem van, ... nem kapok semmit!

Trégars marquis meg akará nyugtatni előfölt, de ő szabvába vágot: — Legyen! Nem, uram, Vincze apó nem utazott el. Egész nagy komédiát kombinált, hogy nyomat tévesztessen kedves férjével, egész halom pogdgyaszt küldött külföldre ezen okból... de Párisban maradt.

— És ön tudja, hogy rejtőzött? — Fenőt! Hát a Saint-Lazare utczába, az általam kibérelt lakásba... Trégars marquis hangja csaknem elmegett, midőn a biztos czélt maga előtt látta.

— És ön elvezetne oda? Kérdé, kétféle kedve, akadozva. — A mikor akarja, ... akár holnap.

Itt megakadt, s percznyi gondolkodás után szólt: — Vigye a manó Vincze apó! Ah! Lucienne akarta megölni! No, jó van! — Elmondok önnök mindent... a mit tudok!

Először! Ő semmin sem volt... Igaz!... nem nagyon bizelgő rám nézve, de ugy van... Soha, még az ujam hegyét sem csókolta meg... Mondta ugyan, hogy szeret, — de hogy még inkább tisztel, mert egy leányhoz hasonlítok, kik elvesztett! Vén komédiás! Es én, ki elhittem mindent... Merit becsületemre mondom... mindent elhittem... eleinte... De nem vagyok oly bolond, mint a minőnek láttam... Végre mégis keresztül léttam rajta, s észrevettem, hogy gunyt üz belőlem, s csak azért tart, hogy egy másik asszonyról elfordítsa a gyanut... — Milyen asszonyról? — Hja! Már ezt magam sem tudom. Mindaz a mit tudok, anyi, hogy az asszony férjvel, hogy Vince apó az örülésg szereti, s hogy együtt fognak szólni... — Tehát nem utazott el? Cadelle asszony arca elszéltült, egy hosszú perczig habozni látszék. — Tudja-e, szól, hogy feleletem igen sokba fog nekem kerülni? California minden kincsét ígérték nekem... de még nincs meg... ha beszélek, végem van, ... nem kapok semmit!

Vagy talán ez utóbbit újra akarja a whigh-párt külügyminisztere fogalmazni és abba az 1871. frankfurti szerződést is beleigtatni.

A „Times” kiemeli, hogy ok nélkül tagadja Németország harcziás czélzatait, mert semmi kétséget nem szenved, hogy az orosz czér Berlinbe jövelete előtt a háboru kitörő fölben volt.

A „Times” nem akarja vitatni, mennyire Anglia érdeme a béke fenntartása, de megjegyzi, hogy ezutal legalább Angliát nem dupirozták a kiállhatalmak, mint a kri-miai háboru alkalmával.

A „Morn. Post.” nem győzi eléggé dicsegrni Derby választást.

Franciaországának igazság szolgáltatott a népek szabadsága újra hangsúlyozva lett és a kart, mely az igazságos ügyet akarja sújtani, föltartoztatták. — Derby nem felede el, hogy Anglia soha nem lép fel szövetséges nélkül, s azért összeműködött Oroszországgal; különben Anglia elég okos arra, hogy mindig találjon magának szövetségest.

Különben a háboru veszélye csak el van odává. A béke csak addig lesz fenntartható, míg Anglia Oroszországgal egyet ért.

Az angol sajtó nyilatkozataival ellentétben áll berlini levelezők tudósítása, mely így hangzik: „Berlin, június 5. Nem lesz érdektelen tudni, hogy az utolsó hónapokban Berlin és Bécs között a legénekebb levelezés folyt. Az osztrák-magyar kabinet minden lépéséről értesítve volt, melyet a berlini kabinet a béke fenntartása érdekében tett, azért nem lehet csodálni, ha most Bécsben méltatlankodással fogadják az angol kormány ama magartartását, mely által azt akarja sejtetni, hogy a béke fenntartása főként Anglia érdeme.

Ebből lehet kimagyarázni Andrássy gróf nyilatkozatát a fülhivatalos lapokban; és Berlinben örülnek, hogy Derby állítása ily világosan és határozatosan megzafoltattak.

Róma, június 4. (Eredeti levél.) A Vaticánban nagy változások vannak készülben. Az Olaszország iránti békélenke hangulat kezd tulsúlyra jutni.

Antonelli egy francia fűrdőre utazik s ez utazás oka az új politikai fordulatban keresendő. Állása tarthatatlanná vált és vissza fog lépni, mihelyt alkalmas utódja akad. Franchi cardinalist emlegetik, de a pápa nem kedveli. La Valette Cardinalissal folynak e tárgyban az alkudozások, de ez nem akar hallani államminiszterségről, mert reméli, hogy pápának fog választatni, s addig Nápolyban félrevonul.

Az új hangulatot a vaticánban tanúsítja a program, melyet a keletközé nagy katolikus lap közrebozott. E program azt mondja, hogy a fenálló tényekkel szembe kell állni. „Osservatore Romano” tagadja a vaticánban mutatkozó békés hangulatot, de ez mit sem bizonyít, mert az „O. R.” tudvalevőleg Antonelli organuma.

Berlin, jun. 5. (Eredeti levél.) A mai „National-Zeitung” egy érdekes nyilatkozatot közöl a „Közérdek” azon cikkére, melyben a nemzeti szabaddelvű párt azzal vádoltatott, hogy a nem-

— Bezáruk a kaput, felelék a derek emberek. Nagyságod nyugodt lehet... — Az vagyok az, — mert ha engedelmelenkedni mernének, azonnal tudomra adnám, és önköre nézve, az legkomolyabb következményeket vonhatná maga után... Nemcsak hogy szállodjokk bezárnék, de még azon felül is igen rossz borbé jutnának... és igen fatális dologba volnának elegyedve...

A legnobbóbb kíváncsiság lángolt Fortin né apó szemében. — Mindjárt megtértem, kezdé, hogy valami rendkívüli történtek... De a rendőrfőnök szabvába vágot. — Még nem végeztem. Meglehet, hogy ma este, vagy holnap valaki tudakozódni találna Lucienne kisasszony után... — És akkor? — Azt fogják felelni, hogy igen rossz szul van, hogy nem is tért magához és egy szót sem ejtet a katasztrófa óta, majdnem bizonyos már, hogy nem éri meg a reggelt... — Az iszonyu erőltetés, melylyel Fortin né hallgatást erőszakolt magára, jobban bizonyítja, mint bármí más, mily rendkívülileg félt a rendőrfőnököt. — Még ez nem elég, folytatá emez. A mint az illető, kérdező egyik távozni fog, ön minden felütés nélkül, egész természetességgel a kapuig fogja kísérni az illetőt, mint elmenés közben háttal fordít s ott, utjára rá fog mutatni, lássa, így, s ki fogja őt jelölni egyik tisztnek, ki esetleg épen a boulevardon lesz... — És ha nem találta ott lenni? — Legyen nyugodt, ott lesz. — A félénk pillantások, miket a derek házaspár e társalgás alatt egymással váltott, nem tanuskoék nyugodt lelkiismeretről. — Tudniillik ez annyit jelent, nygé Fortin uram, hogy felügyelet alá vagyunk helyezve. Mit véstünk, hogy így gyanakodnak reánk? ... — A felelet könnyű volt ugyan, de kissé hosszadalmas vált volna. — Tegyek azt, a mit mondok, mondá keményen a rendőrfőnök a többivel nem gondoljanak. És most, jó éjt!... (Folyt. köv.)

— És ön elvezetne oda? Kérdé, kétféle kedve, akadozva. — A mikor akarja, ... akár holnap.

Itt megakadt, s percznyi gondolkodás után szólt: — Vigye a manó Vincze apó! Ah! Lucienne akarta megölni! No, jó van! — Elmondok önnök mindent... a mit tudok!

Először! Ő semmin sem volt... Igaz!... nem nagyon bizelgő rám nézve, de ugy van... Soha, még az ujam hegyét sem csókolta meg... Mondta ugyan, hogy szeret, — de hogy még inkább tisztel, mert egy leányhoz hasonlítok, kik elvesztett! Vén komédiás! Es én, ki elhittem mindent... Merit becsületemre mondom... mindent elhittem... eleinte... De nem vagyok oly bolond, mint a minőnek láttam... Végre mégis keresztül léttam rajta, s észrevettem, hogy gunyt üz belőlem, s csak azért tart, hogy egy másik asszonyról elfordítsa a gyanut... — Milyen asszonyról? — Hja! Már ezt magam sem tudom. Mindaz a mit tudok, anyi, hogy az asszony férjvel, hogy Vince apó az örülésg szereti, s hogy együtt fognak szólni... — Tehát nem utazott el? Cadelle asszony arca elszéltült, egy hosszú perczig habozni látszék. — Tudja-e, szól, hogy feleletem igen sokba fog nekem kerülni? California minden kincsét ígérték nekem... de még nincs meg... ha beszélek, végem van, ... nem kapok semmit!

Trégars marquis meg akará nyugtatni előfölt, de ő szabvába vágot: — Legyen! Nem, uram, Vincze apó nem utazott el. Egész nagy komédiát kombinált, hogy nyomat tévesztessen kedves férjével, egész halom pogdgyaszt küldött külföldre ezen okból... de Párisban maradt.

— És ön tudja, hogy rejtőzött? — Fenőt! Hát a Saint-Lazare utczába, az általam kibérelt lakásba... Trégars marquis hangja csaknem elmegett, midőn a biztos czélt maga előtt látta.

— És ön elvezetne oda? Kérdé, kétféle kedve, akadozva. — A mikor akarja, ... akár holnap.

Itt megakadt, s percznyi gondolkodás után szólt: — Vigye a manó Vincze apó! Ah! Lucienne akarta megölni! No, jó van! — Elmondok önnök mindent... a mit tudok!

Először! Ő semmin sem volt... Igaz!... nem nagyon bizelgő rám nézve, de ugy van... Soha, még az ujam hegyét sem csókolta meg... Mondta ugyan, hogy szeret, — de hogy még inkább tisztel, mert egy leányhoz hasonlítok, kik elvesztett! Vén komédiás! Es én, ki elhittem mindent... Merit becsületemre mondom... mindent elhittem... eleinte... De nem vagyok oly bolond, mint a minőnek láttam... Végre mégis keresztül léttam rajta, s észrevettem, hogy gunyt üz belőlem, s csak azért tart, hogy egy másik asszonyról elfordítsa a gyanut... — Milyen asszonyról? — Hja! Már ezt magam sem tudom. Mindaz a mit tudok, anyi, hogy az asszony férjvel, hogy Vince apó az örülésg szereti, s hogy együtt fognak szólni... — Tehát nem utazott el? Cadelle asszony arca elszéltült, egy hosszú perczig habozni látszék. — Tudja-e, szól, hogy feleletem igen sokba fog nekem kerülni? California minden kincsét ígérték nekem... de még nincs meg... ha beszélek, végem van, ... nem kapok semmit!

Trégars marquis meg akará nyugtatni előfölt, de ő szabvába vágot: — Legyen! Nem, uram, Vincze apó nem utazott el. Egész nagy komédiát kombinált, hogy nyomat tévesztessen kedves férjével, egész halom pogdgyaszt küldött külföldre ezen okból... de Párisban maradt.

— És ön tudja, hogy rejtőzött? — Fenőt! Hát a Saint-Lazare utczába, az általam kibérelt lakásba... Trégars marquis hangja csaknem elmegett, midőn a biztos czélt maga előtt látta.

— És ön elvezetne oda? Kérdé, kétféle kedve, akadozva. — A mikor akarja, ... akár holnap.

Itt megakadt, s percznyi gondolkodás után szólt: — Vigye a manó Vincze apó! Ah! Lucienne akarta megölni! No, jó van! — Elmondok önnök mindent... a mit tudok!

Először! Ő semmin sem volt... Igaz!... nem nagyon bizelgő rám nézve, de ugy van... Soha, még az ujam hegyét sem csókolta meg... Mondta ugyan, hogy szeret, — de hogy még inkább tisztel, mert egy leányhoz hasonlítok, kik elvesztett! Vén komédiás! Es én, ki elhittem mindent... Merit becsületemre mondom... mindent elhittem... eleinte... De nem vagyok oly bolond, mint a minőnek láttam... Végre mégis keresztül léttam rajta, s észrevettem, hogy gunyt üz belőlem, s csak azért tart, hogy egy másik asszonyról elfordítsa a gyanut... — Milyen asszonyról? — Hja! Már ezt magam sem tudom. Mindaz a mit tudok, anyi, hogy az asszony férjvel, hogy Vince apó az örülésg szereti, s hogy együtt fognak szólni... — Tehát nem utazott el? Cadelle asszony arca elszéltült, egy hosszú perczig habozni látszék. — Tudja-e, szól, hogy feleletem igen sokba fog nekem kerülni? California minden kincsét ígérték nekem... de még nincs meg... ha beszélek, végem van, ... nem kapok semmit!

Trégars marquis meg akará nyugtatni előfölt, de ő szabvába vágot: — Legyen! Nem, uram, Vincze apó nem utazott el. Egész nagy komédiát kombinált, hogy nyomat tévesztessen kedves férjével, egész halom pogdgyaszt küldött külföldre ezen okból... de Párisban maradt.

— És ön tudja, hogy rejtőzött? — Fenőt! Hát a Saint-Lazare utczába, az általam kibérelt lakásba... Trégars marquis hangja csaknem elmegett, midőn a biztos czélt maga előtt látta.

— És ön elvezetne oda? Kérdé, kétféle kedve, akadozva. — A mikor akarja, ... akár holnap.

A BUDAPESTI ÁRÚ- ÉS ÉRTÉKTŐZSDE ÁRJEGYZÉSEI.

(HIVATALOS.)

A BÉCSI TŐZSDE ÁRJEGYZÉSEI.

1875. június 5-én.

Table with multiple columns listing market prices for various goods, including flour, oil, and other commodities. It includes sub-sections like 'Gabona árak', 'Kötvények', 'Pénzeszközök', etc.

Advertisement for Hampel Győző, a Budapest-based business. It lists various goods and services available at his store, including different types of flour and other products.

Advertisement for a public lottery or drawing of lots. It details the rules, prizes, and the location of the drawing, mentioning a prize of 7 million 772,000 florins.

Advertisement for 'BUDAPESTI BAZÁR', a department store. It promotes a sale of goods, including clothing and accessories, and provides information about the store's location and hours.

Advertisement for a women's fashion boutique. It advertises 'Hölgy-készruhaneműk' (women's ready-made clothing) and 'DÍVATÁRUK' (our fashion collection).

Advertisement for 'Franklin-Társulat' (Franklin Society). It promotes a collection of legal and scientific works, including a 'Jogtudományi Közlöny' (Journal of Law Science).

Advertisement for 'Franklin-Társulat' (Franklin Society) featuring a political newspaper. It highlights the 'NEMZETI HIRLAP' (National News) and its content.

Advertisement for 'RAVISSANTE' hair oil. It describes the benefits of the product for hair care and provides information about the manufacturer, Dr. Lejosse.

Advertisement for 'Franklin-Társulat' (Franklin Society) featuring a Sunday newspaper. It promotes the 'Vasárnapi Ujság' (Sunday News) and its political content.

Advertisement for Dr. Handler Mór, a medical professional. It lists his qualifications and the services he offers, including treatments for various ailments.

Advertisement for a drawing of lots or lottery. It details the prizes, including a large sum of money, and provides information about the drawing process.

Advertisement for 'Franklin-Társulat' (Franklin Society) featuring subscription information. It lists the prices for different types of subscriptions to their publications.

Advertisement for 'Finom selymárúk' (fine silks) and 'női ruhakelmék' (women's clothing). It promotes high-quality fabrics and clothing items.